

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXX. — Wydana i rozesłana dnia 17 sierpnia 1876.

96.

Umowa z dnia 12 grudnia 1875,

między monarchją austriacko-węgierską a księstwem Liechtenstein o przedłużenie na rok 1876 traktatu z dnia 23 grudnia 1863 (Dz. u. p. Nr. 47 z r. 1864), dotyczącego się dalszego trwania związku cłowego i podatkowego.

(Zawarta w Wiedniu dnia 12 grudnia 1875, ratyfikowana przez Jego c. i k. Apostolską Mość w Budapeszcie dnia 24 maja. 1876 a ratyfikacye wzajemne wymienione dnia 30 czerwca 1876.)

My Franciszek Józef Pierwszy, z Bożej łaski Cesarz Austriacki:

Król Węgierski, Król Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno i Dolno Szląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; książęcony hrabia na Habsburgu i Tyrolu, itd. itd. itd.

wiadomo czynimy i oznajmujemy niniejszem:

Gdy pomiędzy pełnomocnikiem Naszym a pełnomocnikiem królestwa udzielnego Liechtensteńskiego, w przedmiocie odnowienia związku cłowego i podatkowego, w roku 1852 zawartego i stosownie do traktatu z dnia 23 grudnia 1863, przedłużonego a który w skutek wypowiedzenia kończy się z dniem 31 grudnia 1875, zawarty i podpisany został w Wiedniu dnia 12 grudnia 1875, traktat z dwóch artykułów składający się, który opiewa dosłownie jak następuje:

Najjaśniejszy Cesarz austryacki, Król czeski itd. i Król apostolski węgierski z jednej strony, i

Jego książęca Mość Książę udzielny Liechtensteinski z drugiej strony,

zarządzili rokowania w celu odnowienia związku cłowego i podatkowego, w roku 1852 zawartego i stosownie do traktatu z dnia 23 grudnia 1863, przedłużonego, a który w skutek wypowiedzenia kończy się z dniem 31 grudnia roku bieżącego, i mianowali do tego Swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz austryacki, Król czeski itd. i Król apostolski węgierski:

pana Józefa Barona Schwegela, kawalera orderu św. Szczepana i orderu żelaznej korony trzeciej klasy, c. i k. radcę dworu i radcę ministeryalnego;

Jego książęca Mość Książę udzielny Liechtensteinski:

pana Klemensa Hrabiego Westphalena,

którzy, przejrzawszy swoje pełnomocnictwa i znalazłszy takowe w porządku, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł I.

Związek podatkowy i cłowy, na dniu 23 grudnia 1863 pomiędzy obiema Stronami kontraktującymi, zawarty, tudzież wszystkie tyczące się go postanowienia obecnie w mocy będące, przedłuża się na rok jeden, a przeto takowy trwać ma do końca 1876 roku.

Gdy obie Strony uznają w ogólności zbawienne skutki tego traktatu a tylko okazała się potrzeba kilku nowych odmian, stosunkom zmienionym odpowiadających, przeto Wysokie Strony kontraktujące zgodziły się, że w ciągu roku 1876 wejdą w rokowania nad pożądanymi zmianami i takowych dokonają.

Artykuł II.

Traktat niniejszy ratyfikowany będzie w Wiedniu przed końcem 1875 roku.

W dowód czego pełnomocnicy Wysokich Stron kontraktujących traktat podpisali i wycisnęli na nim swoje pieczęci.

Wiedeń, dnia 12 grudnia 1875.

(L. S.) Józef Baron **Schwegel** r. w.

(L. S.) Klemens Hr. **Westphalen** r. w.

przeto po rozstrząśnieniu wszystkich postanowień tego traktatu, takowy zatwierdziłszy i przyrzekamy cesarskiem i królewskiem słowem za siebie i za Naszych następców, że go w całej osnowie wiernie zachowywać będziemy i zachowywać każemy.

W dowód czego podpisaliśmy własnoręcznie dokument niniejszy i rozkazaliśmy wycisnąć na nim pieczęć Naszą cesarską i królewską.

Działo się w Naszem stołecznem mieście Budapeszcie dnia 24 maja w roku zbawienia 1876, Naszego panowania dwudziestym ósmym.

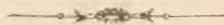
Franciszek Józef r. w.

Andrássy r. w.

Na własne Jego c. i k. Apostolskiej Mości rozkazanie:

Józef Baron **Schwegel r. w.**,
c. i k. radca dworu i radca ministeryalny.

Umowę powyższą, jako przez obiedwie Izby Rady państwa, zatwierdzoną, ogłasza się niniejszem.

Wiedeń, dnia 25 lipca 1876.

Auersperg r. w.

Pretis r. w.

97.

Rozporządzenie ministerstw sprawiedliwości, spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 28 czerwca 1876,

zaprowadzające system metryczny w ustawach i rozporządzeniach, w których wymienione są pewne odległości, mające służyć za podstawę do wymierzenia podróznego i milowego, jakoteż w tych, które zawierają pewne oznaczenia miar i wag w przedmiocie urządzenia więzień, ciężaru kajdan i oględzin zwłok.

W zastosowaniu się do ustawy z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872) i na zasadzie ustawy z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 62) rozporządza się:

§. 1.

Przepis zawarty w §-fie 383 ustawy o postępowaniu karnem z dnia 23 maja 1873 (Dz. u. p. Nr. 119) a dotyczący się należytości dla świadków, stosuje się, gdy odległość wynosi przeszło 15 kilometrów, — przepis §-fu 25-go ustawy o układowaniu list przysięgłych z dnia 23 maja 1873 (Dz. u. p. Nr. 121), dotyczący się należytości dla przysięgłych i doradców poufnych, gdy odległość wynosi przeszło 7·5 kilometra, — przepis §-fu 15-go ustawy o ustanowieniu komisji wykonawczych z dnia 1 kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 43), dotyczący się należytości dla doradców poufnych, gdy odległość wynosi przeszło 3·8 kilometra — przepis §-fu 15-go taryfy do ustawy notaryalnej z dnia 25 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 75), o należytościach notaryuszów, gdy odległość wynosi przeszło 7·5 kilometra.

§. 2.

Należytość za podróże służbowe, wyznaczona stosownie do §-fu 5-go rozporządzenia o należytościach urzędników, dyurnistów i sług z dnia 3 lipca 1854 (Dz. u. p. Nr. 169) i §-fu 1-go rozporządzenia z dnia 28-go września 1858 (D. u. p. Nr. 166), jeżeli odległość tam i napowrót czyni łącznie mniej niż 15 kilometrów, wynosić będzie za każdego konia, należącego się podług przepisów i za każdy miryameter, 1 zł. 5¹/₂ ct. wal. austr. — Odległość, za którą powózka nie ma być wynagradzana a która stosownie do rozporządzenia z dnia 3 grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 221) wynosiła aż do ¹/₂ mili, ogranicza się aż do 3·8 kilometra.

Wynagrodzenie za powózkę do podróży komisyjnych leży się ma podług ilości miryametrów.

Postanowienie tyczące się milowego i należytości za doręczenie, zawarte w pierwszym ustępie §§-fów 15-go i 21-go rozporządzenia z dnia 3 lipca 1854 (Dz. u. p. Nr. 169) stosować się będzie jeżeli odległość wynosi przeszło 3·8 kilometra. Milowe wynosi 23¹/₂ ct. wal. austr. za każdy miryametr drogi tam i napowrót.

Za kawałki drogi, wynoszące mniej niż 2 kilometry, nie płaci się żadnego wynagrodzenia, gdy się oblicza drogę stosownie do trzeciego ustępu §-fu 15-go.

§. 3.

Do nowo robionych kajdan dla więźniów stosowane będą w osnowie rozporządzenia z dnia 22 listopada 1855 (Dz. u. p. Nr. 201) następujące wagi i miary:

1. Wagi kajdan:

a) dla dzieci, kobiet, słabowitych mężczyzn: kajdany pojedyncze na nogi 300 gramów aż do 770 gramów,

kajdany podwójne na nogi 690 gramów aż do 1 kila 40 gramów;

b) dla silnych mężczyzn: kajdany pojedyncze na nogi 1 kilo 50 gramów aż do 1 kila 120 gramów,

kajdany podwójne na nogi 2 kila 240 gramów:

2. Długość łańcucha wynosi 32 centymetry a przy pętach 48 centymetrów.

§. 4.

Otwór, stosownie do instrukcyi sądów karnych z dnia 16 czerwca 1854 (Dz. u. p. Nr. 165, §. 43, L. 3) w pośrodku drzwi więzienia znajdować się mający, wynosić powinien, gdy nowe otwory takie będą robione, 42 centymetry w kwadrat.

§. 5.

Gdy się zakłada nowe więzienia i urządzi cele więzienne, stosować należy następujące wymiary w miejsce tych, które przepisane zostały rozporządzeniem z dnia 24 sierpnia 1849 (Dz. u. p. Nr. 376, §§. 2 i 5):

Mur obwodowy powinien mieć najmniej 4 metry wysokości; cela powinna mieć 4 metry długości, 2·5 metra szerokości, 3·5 metra wysokości.

Okno umieszczone być powinno zwyczajnie w odległości 2 metrów od podłogi.

§. 6.

Odległość 1 aż do 1½ cala, w rozporządzeniu z dnia 28 stycznia 1855 (Dz. u. p. Nr. 26, §. 77), o sądowych oględzinach zwłok, przytoczona, wynosić ma 27 milimetrów aż do 40 milimetrów.

Oдноśnie do przepisu §-fu 113-go mieć należy w pogotowiu wagę talerzykową z ciężarkami aż do 5 kilo.

§. 7.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Lasser r. w. **Glaser** r. w. **Chlumecky** r. w. **Pretis** r. w.

98.

Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwami handlu i skarbu z d. 7 lipca 1875,

tyczący się zamiany ilości dawnych miar i wag podanych w rozporządzeniu kancelaryi nadwornej z dnia 30 kwietnia 1840, L. 10259, o urządzeniu wozów.

Na zasadzie ustawy z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872), którą zaprowadzony został nowy Porządek miar i wag, tudzież ustawy z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 62), o zamianie ilości miar i wag, przytoczonych w przepisach ustawowych, obecnie obowiązujących, na miary i wagi metryczne, rozporządza się co następuje:

Ilości miar i wag, przytoczone w §§-fach 1, 3 i 5 rozporządzenia kancelaryi nadwornej z dnia 30 kwietnia 1840, L. 10259 o urządzeniu wozów, zmieniają się jak następuje:

W §-fie 1-ym, według którego szerokość wozów ciężarowych nie powinna wynosić więcej nad 9 stóp wiedeńskich, przyjmuje się zamiast tych 9 stóp wiedeńskich, trzy metry.

W §-fie 3-cim, według którego ciężar ładunku wozów, na kołach, mających dzwona węższe niż 6 cali, jeśli są dwukołowe, nie ma wynosić więcej niż 30 cetnarów wiedeńskich, a jeśli czterokołowe, więcej niż 60 cetnarów wiedeńskich, wozy zaś, gdy dzwona kół mają 6 cali wiedeńskich szerokości uwolnione są od połowy myta, zamienia się szerokość dzwon z 6 cali wiedeńskich na 16 centymetrów, ciężar zaś ładunku z 30 cetnarów na 16·8 cetnara metrycznego a z 60 cetnarów na 33·6 cetnara metrycznego.

W §-fie 5-tym, według którego używanie przyrządu do hamowania kół, zrobionych z dzwon, mających mniej niż 6 cali szerokości, w celu powstrzymania ich nieprzerwanego toczenia się, jeśli się nie używa hamulca, jest zabronione, zamienia się wyznaczone tu 6 cali na 16 centymetrów.

Lasser r. w

99.**Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwem handlu, ministerstwem wojny państwa i ministerstwem Obrony krajowej z d. 7 lipca 1876,**

tyczące się zamiany ilości dawnych miar i wag przytoczonych w rozporządzeniu kancelaryi nadwornej z dnia 28 kwietnia 1848, L. 12242 o zakładaniu składów amunicji i prochowni pokojowych.

Na zasadzie ustaw z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872) i z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 62), rozporządza się co następuje:

Przepis kancelaryi nadwornej z dnia 28 kwietnia 1848, L. 12242 o zakładaniu składów amunicji i prochowni pokojowych wydany na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 12 kwietnia 1848, zarządzający aby odległość ich od budynków mieszkalnych wynosiła najmniej 400 sążni, zmienia się w ten sposób, że takowa wynosić ma normalnie najmniej 760 metrów.

Odnosnie do przepisu tegoż rozporządzenia kancelaryi nadwornej, stanowiącego, aby składki do sprzedaży, o ile takowe zawierają nie więcej nad 50 cetnarów prochu, były oddalone o 200 sążni, stanowi się aby odległość wynosiła 380 metrów, a wielkość zapasu ustanowiona na 50 cetnarów, zamienia się na 28 cetnarów metrycznych.

Lasser r. w.

100.**Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwem handlu z dnia 7 lipca 1876,**

tyczące się zamiany ilości miar dawnych przytoczonych w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 3 stycznia 1851 (Dz. u. p. Nr. 16) o zgartywaniu śniegu.

Na zasadzie ustaw z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872) i z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 62), rozporządza się:

W §-fie 2-gim rozporządzenia cesarskiego z dnia 3 stycznia 1851 (Dz. u. p. Nr. 16), według którego obowiązek zgartywania śniegu ciąży na tych gminach, przez których obręb gościniec przechodzi, lub które oddalone są od gościńca nie więcej jak o dwie mile, zamienia się tę odległość dwumilową na 15 kilometrów.

Lasser r. w.

101.**Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwem handlu i sprawiedliwości z dnia 7 lipca 1876,**

tyczące się zamiany dawnego oznaczenia odległości w ustawie z dnia 15 listopada 1867 (Dz. u. p. Nr. 135) o prawie zgromadzania się.

Na zasadzie ustaw z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872) i z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 62), rozporządza się:

W §-fie 7 ustawy z dnia 15 listopada 1867 (D. u. p. N. 135) o prawie zgromadzenia się, według którego, gdy Rada państwa lub Sejm krajowy są zgromadzone, nie wolno pozwalać na odbywanie zgromadzeń pod gołym niebem w miejscu ich siedziby i w obwodzie o promieniu 5 milowym, zamienia się tę odległość pięciu mil na 38 kilometrów.

Lasser r. w.

102.

Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministerstwami handlu i sprawiedliwości z d. 7 lipca 1876,

tyczące się zamiany dawnego oznaczenia odległości w ustawie prasowej z dnia 17 grudnia 1862 (Dz. u. p. Nr. 62 z roku 1863).

Na zasadzie ustaw z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1862) i z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 62) rozporządza się:

W §-fie 14 ustawy prasowej z dnia 17 grudnia 1862 (Dz. u. p. Nr. 6 z roku 1863), w którym wyznaczona jest wysokość kaucyi dla druków peryodycznych, wychodzących w Wiedniu lub w okolicy to jest w odległości aż do dwóch mil, jakoteż w innych miejscach i ich okolicy, zamienia się tę odległość dwie mile na 15 kilometrów.

Lasser r. w.

103.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 12 lipca 1876,

tyczące się przyłączenia gminy Auber do okręgu sądu powiatowego sesańskiego w Gorycyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) oddziela się gminę Auber od okręgu sądu powiatowego komeńskiego i przyłącza ją do okręgu sądu powiatowego sessańskiego.

Rozporządzenie to nabywa mocy od dnia 1 października 1876.

Glaser r. w.

104.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 25 lipca 1876,

o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania miar drewnianych do płynów, po 100 litrów pojemności, mających, a służących do mierzenia moszczu winnego i owocowego.

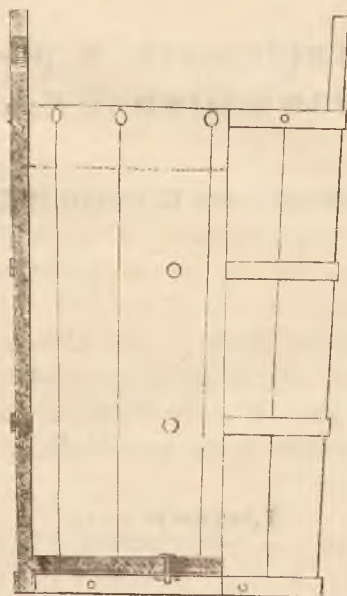
W zastosowaniu się do ustaw z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872) podaje się do publicznej wiadomości przepiszy poniżej zamieszczone o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania miar drewnianych do płynów, po 100 litrów pojemności, mających, przez c. k. Komisją główną miar i wag, wydane, nadmieniając, że w obrocie publicznym miar tych wolno używać tylko do mierzenia moszczu winnego i owocowego.

Chlumecky r. w.

Przepisy

o konstrukcyi i sprawdzaniu miar drewnianych do płynów, po 100 litrów pojemności, mających, a służących do mierzenia moszczu winnego i owocowego.

Materyał, kształt i oznaczenie.

Robi się miarę z twardego drzewa, z klepek, w kształcie obok wyobrażonym, dając jej następujące wymiary:

Średnica górna 480 milimetrów,

„ dolna 432 milimetry.

Odległość pionowa od górnego brzegu aż do dna . 720 milimetrów

Wysokość powierzchni płynu, odpowiadającą pojemności 100 litrów, oznaczyć się ma dwoma znakami (gwoździe płaskie lub klamerki), leżącemi naprzeciwko siebie w kierunku średnicy. Odległość pionowa, wyżej podana, jest tak obliczona, że gdy naczynie jest właściwie napełnione, odległość powierzchni płynu od górnego brzegu wynosi prawie 100 milimetrów.

Celem ułatwienia wyrobu pozwala się aby średnice tej miary były nieco większe lub mniejsze od obliczonych powyżej, aż do 15 milimetrów.

Oznacza się miarę wypaleniem znaku: 1 H (t. j. 1 hektolitr), a tuż pod nim wyrazu: MOST (moszcz).

Konstrukcyja.

Kleпки, które najmniej 25 milimetrów grubości mieć powinny, przymocowane być mają na każdej fudze do górnej obręczy żelaznemi nitami, mającemi główki płaskie średnicy 20 milimetrów, w taki sposób, ażeby główka nitu znajdowała się wewnątrz.

Podobnież watory czterech klepek, które to watory 40 milimetrów długości mieć powinny, połączone być mają z obręczą dolną w taki sposób, ażeby ich cztery nity łącznie z dwoma znajdującemi się na końcach szyny dolnej, tworzyły sześciokąt foremny.

Dno, które powinno być dostatecznej grubości i mieć tak wewnętrzną jak i zewnętrzną powierzchnią, wygładzoną, zaopatrzyć należy dwoma szynami, pochylonemi do spójen dąg pod 45°.

Szyny te, mające 25 milimetrów szerokości a najmniej 1½ milimetra grubości, kończą się z szerokością obręczy dolnej na nie wciśniętej, z którą połączone być powinny nitami na wskrós przechodzącemi.

Oprócz tego każda szyna przymocowaną być powinna do dna 8 gwoździami, mającemi główki płaskie o średnicy 8 milimetrów, w równej od siebie odległości wbitemi i tak, iżby wewnątrz widać było końce z drzewa wystające i zagięte. Nadto przez środek dna przechodzi nit, wbity od wewnątrz, z główką 25 milimetrów średnicy mającą, którego drugi koniec znitowany być powinien z obydwoma przecinającemi szynami (jak u hektolitra do rzeczy sypkich).

W celu zapobieżenia ile możności utracaniu się watorów, takowe obwiezione być jeszcze powinny od strony wewnętrznej obręczą żelazną, 1½ milimetra grubości mającą i połączoną zapomocą 6 nitów z obręczą dolną.

Oprócz obręczy dolnej i górnej, których brzegi zewnętrzne schodzić się powinny z powierzchnią górnego i dolnego brzegu klepek, wbić jeszcze potrzeba dwie obręcze i spoić takowe z klepkami za pomocą 4 takich samych nitów, jakich użyto w celu przymocowania klepek do górnej i dolnej obręczy, w równej od siebie odległości umieszczonych. Obręcze te powinny mieć najmniej 30 milimetrów szerokości a najmniej 1½ milimetra grubości.

Miara zaopatrzona być może w rękojści żelazne przymocowane w taki sam sposób jak u większych miar do rzeczy sypkich, albo też rękojści te stanowić mogą dwie klepki, na przeciwko siebie w kierunku średnicy, leżące, po nad górny brzeg stosownie wystające (jak widać na figurze), z przewierconemi okrągłemi dziurami w które wtyka się drążek.

Sprawdzanie i granica błędów.

Sprawdza się podług przepisu instrukcyi.

Cechuje się na zewnętrznej powierzchni dna, tudzież na zewnętrznej ścianie miary, ale tylko wtedy, gdy pojemność rzeczywista nie różni się od właściwej o więcej lub mniej niż 0·5 litrów.

Opłata za sprawdzanie.

Za sprawdzanie opłaca się:

- A. Za sprawdzenie i cechowanie 60 ct.
- B. Za sprawdzenie bez cechowania 30 „

Wiedeń, dnia 25 lipca 1876.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Herr r. w.

105.

Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwami handlu i skarbu z dnia 31 lipca 1876,

tyczące się zamiany oznaczeń, przytoczonych w ustawie z dnia 19 marca 1874 (Dz. u. p. Nr. 22) i w ustawie z dnia 11 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 23) o wymiarze kosztów podróży członków Izby poselskiej i delegacyi Rady państwa.

Na zasadzie ustaw z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872) i z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 62), rozporządza się:

W §-fie 1-ym ustaw z dnia 19 marca 1874 (Dz. u. p. Nr. 22) i z dnia 11 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 23) o kosztach podróży członków Izby poselskiej i delegacyi Rady państwa, według którego takowi pobierać mają tytułem wynagrodzenia tychże kosztów po jednym złotemu wal. austr. za każdą milę drogi tam i napowrót, przyjmuje się w miejsce mili jeden miryametr i podwyższa odpowiednio kwotę wynagrodzenia z jednego złotego na jeden złoty 32 centy.

Lasser r. w.

Rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych z dnia 2 sierpnia 1876.

tyczące się umowy między monarchją austriacko-węgierską a Włochami, w przedmiocie odsyłania do ojczyzny podrzutek, z Tryestu do prowincyj weneckich lub prowincyi Mantuy i odwrotnie.

U. k. Rząd krajów w Radzie państwa, reprezentowanych i Rząd królestwa włoskiego, wymieniwszy jednobrzmiące deklaracye ministeryalne, jedna z dnia 30 maja, a druga z dnia 20 czerwea 1876, w przedmiocie odsyłania do ojczyzny podrzutek, z Tryestu do prowincyj weneckich lub prowincyi Mantuy i odwrotnie, zgodziły się na następujące postanowienia, uchwalone przez radę miejską tryestyńską, jako sejm krajowy, zgromadzoną, na posiedzeniu z dnia 13 kwietnia 1876.

Artykuł 1.

Rząd Jego c. i k. Apostolskiej Mości zobowiązuje się mieć staranie o odsyłanie do ojczyzny podrzutek, do Tryestu przynależnych a w zakładach prowincyi weneckich lub prowincyi Mantuy, umieszczonych.

Natomiast Rząd Najjaśniejszego króla włoskiego zobowiązuje się mieć staranie o odesłanie do ojczyzny podrzutek, do prowincyj weneckich lub do prowincyi Mantuy przynależnych, umieszczonych w domu podrzutek w Tryescie.

Artykuł 2.

Podrzutki obu stron odsyłane będą do ojczyzny dopiero po sześciutygodniowym pobycie w zakładach i pod warunkiem, że mogą być przewiezione bez niebezpieczeństwa, że szczypanie ospy z dobrym skutkiem przebyły i że krajowość ich została należycie stwierdzona.

Artykuł 3.

Podrzutki oddawane będą w domu podrzutek w Udine, któremu koszta tymczasowego przyjęcia będą zwracane.

Artykuł 4.

Koszta te zwracać będzie każda Strona za dzieci swego własnego kraju; mianowicie Rząd austriacki za podrzutki przynależne do Tryestu, a Rząd włoski za te które przynależą do prowincyj weneckich lub do prowincyi Mantuy.

Artykuł 5.

Rząd Jego c. i k. Apostolskiej Mości ponosić będzie koszta podróży podrzutek weneckich i mantuańskich z Tryestu do Udine i koszta podróży podrzutek do Tryestu przynależnych z Udine do Tryestu.

Artykuł 6.

W przedmiocie odsyłania dzieci do ojczyzny, municypalność Tryestu i prefektury królestwa włoskiego weneckie i mantuańskie znosić się będą ze sobą bezpośrednio.

Artykuł 7.

Rozumie się samo przez się że umowa niniejsza nie zmienia dawniejszych umów w przedmiocie bezpłatnego pielęgnowania na wzajem podrzutków do jednego Państwa przynależnych a w zakładach drugiego, umieszczonych.

Umowa niniejsza nabywa mocy od dnia 1 lipca 1876.

Lasser r. w.

107.**Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 8 sierpnia 1876,**

którem podaje się do wiadomości przepisy dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag tudzież do taryfy opłat za sprawdzanie z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171).

W zastosowaniu się do ustawy z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 162 z r. 1872), tyczącej się nowego Porządku miar i wag, tudzież ustawy z dnia 24 marca 1876 (Dz. u. p. Nr. 50), w przedmiocie zmiany niektórych przepisów Porządku miar i wag z dnia 23 lipca 1871, podają się do wiadomości publicznej następujące przepisy dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag, tudzież do taryfy opłat za sprawdzanie z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171), wydane przez c. k. Komisją główną miar i wag.

Chlumecky r. w.

Dodatek trzeci do Porządku sprawdzania miar i wag

z dnia 19 grudnia 1872.

Do §§-ów 5—9 i 11.

I. O dozwolonych miarach do oleju.

Przyjmowane będą do sprawdzania i cechowania osobne miary do olejów, w handlu detalicznym używać się mające, na 1, 0·5, 0·2, 0·1, 0·05 i 0·02 litra.

Jeżeliby to potrzebom krajowym odpowiadało, miary te używane być mogą także do mierzenia mleka.

W przedmiocie wyrobu i sprawdzania miar tych obowiązują następujące przepisy:

O z n a c z a n i e.

Znak ma być wyraźny, wyciśnięty lub wybity i oznaczać ma powyższe ilości z przydaniem słowa Litr albo głoski L. a części ułamkowe wyrażone być powinny tylko zapomocą ułamków dziesiętnych.

K s z t a ł t.

Miary te robione być powinny, jak miary do strychowania, w kształcie walca, którego wysokość jest dwa razy większa od średnicy.

Wymiary rozmaitych miar, w milimetrach wyrażone, są więc następujące:

Wielkość miary	obliczone wymiary	
	średnicy	wysokości
1 L.	86·0	172·1 ^{mm}
0·5 „	68·3	136·5 „
0·2 „	50·3	100·6 „
0·1 „	39·9	79·8 „
0·05 „	31·7	63·4 „
0·02 „	23·4	46·7 „

Aby wyrob tych miar ułatwić, pozwala się aby średnice były nieco większe lub mniejsze od podanych powyżej, różnice jednak u miar od 1 litra aż do 0·2 litra nie powinny przenosić 2 milimetry, u mniejszych, 1 milimetr.

Konstrukcja i inne własności.

Na miary do oleju używać wolno tylko blachy żelaznej doskonale pobielonej i takowa powinna być dostatecznej grubości, ażeby wytrzymywała należycie wpływy którym w użyciu ma podlegać. Do lutowania używać wolno tylko cyny zupełnie czystej.

Miary te różnią się od zwykłych miar do płynów tem, że z powodu snadniejszego wylewania się olejów, nie są wzmocnione u dołu obrączką i że zamiast górnej obrączki jest tylko obrábek u miar na 1 litr, 15 milimetrów, u miar na 0·5 i 0·2 litra, 10 milimetrów a u mniejszych 8 milimetrów szerokości mający, utworzony tym sposobem, że się blachę u góry najprzód na szerokość 2 milimetrów a potem drugi raz, stosownie do rozmaitych wielkości miary na zewnątrz wywija i zbija mocno z zewnętrzną ścianą naczynia.

Obrábek ten przeznaczony jest zarazem do wybicia na nim cechy, przeto 2 guzki cynowe nie są potrzebne w miarach do oleju.

Dolny brzeg miar do oleju wystawać ma ponad dolną powierzchnią dna, które zrobione być powinno tak jak w zwykłych miarach do płynów, tylko o 2 milimetry.

Ponieważ miary do oleju napełniają się tylko przez zanurzenie, przeto zamiast zwykłego uszka, daje się im tylko tak zwane zawiesznik, zrobiony z paska blaszanego, do naczynia przylutowanego, dostatecznej długości, z górnym końcem w kształcie haka, zakrzywionego, z zagiętymi brzegami.

Na tych hakach wybija rzemieślnik swój znak; tam, gdzie są do miary przylutowane, powinny być tuż pod brzegiem na 3 aż do 4 milimetrów pod kątem prostym odgięte.

Sprawdzanie i granice błędów.

Pojemność rzeczywista miar do olejów nie powinna być ani większą ani mniejszą od właściwej niż

u miar na 1 litr o	$\frac{1}{400}$	pojemności właściwej
u miar na 0·5 i 0·2 litra o	$\frac{1}{200}$	„ „
u mniejszych o	$\frac{1}{100}$	„ „

Cechowanie.

Cechę wybija się na obrábku wzmacniającym górny brzeg miary.

Do §§-ów 5—9 i 11.

II. O kształcie i materyale miar metalowych do płynów na 5, 10, 20 i 50 litrów.

Miary metalowe do płynów, po 5, 10, 20 i 50 litrów pojemności, wyrabiane być mogą nietylko w kształcie przepisany w drugim dodatku do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 17 z roku 1875) lecz także w kształcie stożka.

Gdy są stożkowe, mogą być zrobione z blachy żelaznej, doskonale pobielonej, lub z miedzianej a w tym ostatnim przypadku powinny być wewnątrz całe i dobrze, czystą cyną pobielone.

Będą miały następujące wymiary w milimetrach:

	5 L.	10 L.	20 L.	50 L.
Średnica dolna	200	250	320	430
„ górna	100	125	160	215
wysokość pionowa od górnego brzegu do dna	282	363	440	606

przyczem powierzchnia płynu, gdy naczynie zostanie właściwie napełnione, będzie oddalona od górnego brzegu o 20, 25, 30 i 35 milimetrów.

Celem ułatwienia wyrobu tych miar pozwala się aby średnice były nieco większe lub mniejsze od wymiarów powyżej obliczonych, aż do 3 od sta i odległość powierzchni płynu od górnego brzegu gdy naczynie jest właściwie napełnione, wynosić może w miarach na 5 i 10 litrów: 10 aż do 30 milimetrów, w miarach na 20 i 50 litrów: 20 aż do 50 milimetrów.

Brzegi naczyń, górny i dolny, wzmocnione być powinny rąbkiem, mającym 15 aż do 30 milimetrów szerokości. — Zresztą pod względem konstrukcyi, oznaczenia, jakoteż granicy błędów stosować tu należy te przepisy, które tyczą się miar metalowych walcowych, tej samej wielkości, opatrzonych wyższą szyjką.

Cechuje się tam gdzie języczki są przynitowane, tudzież na kropkach cynowych umieszczonych na spojeniu dna z ścianą boczną w dwóch miejscach, naprzeciwko siebie w kierunku średnicy.

Do §-ów 19, 21, 22 i 23.

O dozwolonych ciężarkach handlowych z lanego żelaza na 50 kilogramów.

Będą przyjmowane do sprawdzania i cechowania ciężarki handlowe z lanego żelaza na 50 kilogramów. Znak ich: 50 K. wylany być powinien pismem wklęsłym na górnej powierzchni.

Ciężarki te robione być mają w tym kształcie, który przepisany jest w §-fie 21 Porządku sprawdzania z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171) dla ciężarków handlowych na 20, 10 i 5 kilogramów. Przyjmując ciężar gatunkowy żelaza lanego = 7.1, wymiary będą następujące:

	Milimetrów
Wysokość całkowita	217.2
„ aż do płaszczyzny na której stoi mały stożek	181.0
„ małego stożka i półkolistej nasady	36.2
Średnica postawy dolnej	217.2
„ górnej powierzchni	206.3
„ wyciętego stożka od dołu	85.0
„ „ „ „ góry	103.1

Średnica małego stożka od dołu	59·7
„ „ „ „ góry	41·6
Wewnętrzna średnica ucha	22·0
Grubość ucha	8·0
Szerokość ucha	22·0
Wewnętrzna średnica pierścienia	78·0
Grubość pierścienia	16·0

Co się tyczy innych własności zastosowane być powinny do ciężarków z lanego żelaza na 50 kilogramów, przepisy podane w §-fie 22-gim Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 dla ciężarków handlowych z lanego żelaza na 20, 10 i 5 K. Co do wielkości wydrążenia na materyał wyrównywiający, sztuka na 50 kilogramów ma być odlana lżejsza najwięcej o 300 gramów a najmniej o 120 gramów niż sztuka pełna ciężaru prawidłowego tej samej wielkości.

Ciężarki handlowe na 50 K. różnić się mogą od prawidłowych najwięcej o 5 gramów i mogą być tylko za wielkie.

Do §§-ów 41—45.

0 dozwoleniu gazomierzy suchych.

Będą przyjmowane do sprawdzania i cehowania także gazomierze zwane suchemi, w których mierzy się gaz zapomocą systemu komórek z ruchomymi ścianami (przyrządów na kształt miecha), zamkniętych w puzdrze, zupełnie gazu nieprzepuszczającym. Ponad komórkami gdzie się mierzy jest miejsce oddzielne, w którym przenosi się ruch powrotowy ścian na suwacza i rachmistrza.

Oznaczenie i własności gazomierzy suchych.

Od każdego gazomierza suchego, który ma być sprawdzony, wymaga się:

- aby podawał ilość gazu w metrach sześciennych i aby to było wyraźnie oznaczone na rachmistrzu;
- aby na nim było wyrażone nazwisko i miejsce zamieszkania fabrykanta tudzież liczba fabryczna;
- aby miejsce którym gaz wchodzi i którym uchodzi było oznaczone;
- aby skórki z których komórki wewnętrzne są zrobione, nie przepuszczały weale gazu i aby suwacze dokładnie przystawały;
- aby na gazomierzu podana była suma przestrzeni gdzie się mierzy, których jest zawsze dwa razy więcej niż miechów czyli komórek wewnętrznych, przy ciśnieniu gazu odpowiadającym słupowi wodnemu 40^{mm} wysokości w formie: $J = \dots$ Liter, jakoteż największa objętość gazu, którą tenże w jednej godzinie ma przypuszczać w formie: $V = \dots$ Kub. Metr.
- aby bez uszkodzenia cechy, później wybić się mającej, nie można było dostąpić do rachmistrza, i aby każda jego tarcza oznaczona była tylko liczbami, podającymi w metrach sześciennych mierzoną ilość gazu; nadto musi znajdować się przyrząd, którymby można mierzyć małe części objętości przepuszczonego gazu, aż do tak drobnej ilości, jaka jest potrzebna do dokładnego oznaczenia błędu, jaki może zachodzi.

Nie wymaga się aby w gazomierzach suchych znajdowała się skazówka wahadłowa.

Cechowanie i granica błędów.

Gazomierze suche cechować wolno tylko wtedy, jeżeli różnica ilości gazu podanych przez rachmistrza od ilości gazu rzeczywiście przepuszczonych wynosi najwięcej dwa od sta za wiele albo za mało.

Cechuje się kilkakrotnem wyciśnięciem cechy w taki sposób, aby nie można było dostąpić bez uszkodzenia cechy ani do rachmistrza ani do przestrzeni gdzie się mierzy.

Dodatek trzeci do Taryfy opłat za sprawdzanie

z dnia 19 grudnia 1872.

Do II. Miary do płynów.

Zaprowadzenie i cechowanie miar do oleju, jakoteż za sprawdzanie ich bez cechowania liczone być mają te same opłaty które w taryfie opłat za sprawdzanie z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171) i w pierwszym Dodatku do tej taryfy z dnia 18 lipca 1874 (Dz. u. p. Nr. 110) są ustanowione.

Do V. Ciężarki.

Od ciężarków handlowych na 50 kilogramów liczone być mają następujące opłaty:

A. Za sprawdzanie i cechowanie	40 ct.
B. „ „ bez cechowania	20 „

Do VIII. Gazomierze.

Gdy się sprawdza gazomierze suche, opłaty ustanowione w dokumencie A i B ustępu VIII dla gazomierzy mokrych, liczone być mają podwójnie. Opłaty ustanowione w kolumnie C, odpadają.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Herr r. w.

108.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 8 sierpnia 1876, jako Rząd nabył c. k. uprzywilejowaną kolej dniestrzańską.

Gdy na zasadzie ustawy z dnia 18 marca 1876 (Dz. u. p. Nr. 48), stosownie do umowy z dnia 29 kwietnia 1876 pomiędzy c. k. ministerstwem skarbu i c. k. ministerstwem handlu w zastępstwie c. k. Skarbu z jednej strony a c. k. uprzywilejowaną koleją dniestrzańską jakoteż kuratorem sądownie ustanowionym do obrony praw służących posiadaczom obligacyj z prawem pierwszeństwa rzeczowej spółki kolei, z drugiej strony, linie c. k. uprzywilejowanej kolei dniestrzajskiej, w księdze dla kolei żelaznych u c. k. sądu krajowego lwowskiego zahipotekowane a w szczególności linia główna z Chyrowa do Stryja z odnogą z Dro-

hobyczy do Borysławia z wszystkimi ruchomościami i nieruchomościami tudzież prawami koncesyj nadanemi i skądinąd wynikającymi, przeszły na c. k. Rząd w którego imieniu od dnia 1 maja 1876 Pierwsza spółka kolei żelaznych węgiersko-galicyjskich w moc umowy z dnia 10 kwietnia 1876 ruchi na rzeczonych kolejach utrzymuje, przeto w skutek Najwyższego postanowienia z dnia 25 kwietnia 1876 dokument koncesyi z dnia 5 września 1870 (Dz. u. p. Nr. 135) traci moc obowiązującą.

Chlumecky r. w.

109.

Rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych z dnia 11 sierpnia 1876,

tyczące się rozpoczęcia czynności urzędowych przez nowo ustanowioną c. k. Dyrekcją policji w Gradcu.

Nowo ustanowiona w Gradcu c. k. Dyrekcya policji rozpocznie czynności urzędowe od dnia 1 września 1876.

Lasser r. w.